

22.6.2005

1806/4/04

Ratkaisija: Apulaisoikeusasiamies Petri Jääskeläinen

Esittelijä: Oikeusasiamiehensihteeri Pasi Pölönen

VIIVÄSTYS HAASTEIDEN TIEDOKSIANNOSSA

1

KANTELU

Kantelija pyysi 22.6.2004 päivätyssä kirjeessä oikeusasiamiestä tutkimaan Helsingin kärjäoikeuden ja kärjätuomarin sekä tarvittaessa muidenkin asiaan osallisten virkamiesten menettelyn haasteen tiedoksiannossa.

Kantelijan kirjoituksen mukaan syyteoikeus työturvallisuutta koskevassa rikosasiassa oli vanhentunut, koska haasteiden tiedoksianto määräajassa oli laiminlyöty.

- - -

3

RATKAISU

Katson kärjätuomarin menetelleen oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain 5 luvun 8 §:n 1 momentin ja rikoslain 40 luvun 10 §:n vastaisesti hänen laiminlyötyä antaa haaste viipymättä ja ennen syyteoikeuden vanhentumista.

Perustelen ratkaisuani seuraavasti.

3.1

Tapahtumat ja selvitys

Saadun selvityksen mukaan työturvallisuusrikosta ja vammantuottamusta koskeva rikosasia tuli vireille Helsingin kärjäoikeuteen 7.4.2003. Kantelija oli asiassa asianomistajan asemassa.

Kärjäoikeuden toimistos sihteeri lähetti 5.5.2003 kirjallisen vaatimuksen toimittamispyynnön asianomistajalle. Asiassa oli kaksi vastaajaa, joista toiselle haastehakemus annettiin tiedoksi 14.8.2003 ja toiselle 3.9.2003. Syyteoikeus asiassa oli vanhentunut 29.5.2003. Tiedoksiannot tapahtuivat näin ollen vasta syyteoikeuden vanhentumisen jälkeen.

Asia siirrettiin toiselle kärjätuomarille 9.1.2004. Asian istuntokäsittelyssä 25.3.2004 syyttäjä totesi syyteoikeuden vanhentuneen ja luopui syytteistä. Kärjäoikeus erotti istunnossa asianomistajan ja vakuutusyhtiön esittämät

yksityisoikeudelliset vaatimukset käsiteltäväksi riita-asioiden oikeudenkäynnistä säädetyssä järjestyksessä. Rikosasiaa koskevassa päätöksessään 21.4.2004 kärjäoikeus hylkäsi asianomistajan oikeudenkäyntikuluvaatimuksen ja jätti pääasian sillensä.

Kärjätuomarin selvityksen mukaan hän yleensä tarkistaa syytteiden vanhentumisajan siinä vaiheessa, kun juttu jaetaan hänen käsiteltäväkseen. Silloin kun vanhentumisaika on lähellä, myös syyttäjä on sovittu käytännön mukaisesti tavanomaisesti kiinnittänyt asiaan huomiota haastehakemukseen liitettävässä infolehdessä. Tässä asiassa näin ei jostakin syystä kuitenkaan ollut tehty. Kärjätuomarin mukaan juttu jaetaan Helsingin kärjäoikeudessa ensin tuomarin kärjäsihteerille, joka jakaa jutun rikosasioiden käsittelyjärjestelmässä (Sakari) tuomarille. Tämän jälkeen sihteeri toimittaa asiakirjat tuomarille, joka antaa ohjeet asian käsittelyn seuraavassa vaiheessa. Kärjäsihteeri säilyttää jutun asiakirjat omassa huoneessaan ja seuraa määräaikoja. Kärjäsihteerin poissa ollessa muut sihteerit hoitavat hänen tehtäviään. Kärjätuomarin mukaan suuren työmäärän johdosta kärjätuomarin on käytännössä pakko luottaa kärjäoikeudessa luodun työnjaon toimivuuteen ja omaan työpariin. Sihteerin töiden kontrolloiminen yksittäistapauksittain on kärjätuomarin mukaan käytännössä mahdotonta. Viime kädessä tuomari kuitenkin vastaa jutusta.

Kärjätuomari kertoi saaneensa kärjäoikeuteen 7.4.2003 saapuneen jutun kärjäsihteeriltään 10.4.2003. Kärjätuomari antoi jutun 11.4.2003 takaisin sihteerilleen asianomistajan vaatimusten pyytämistä varten. Sakari-järjestelmän tietojen mukaan sihteeri laati vaatimuspyynnön asianomistajalle vasta 5.5.2003. Kärjätuomari arveli viivästyksen syyksi sihteerin raskaudesta johtuvia runsaita poissaoloja. Vaatimuspyynnön mukainen määräaika oli 30.5.2003, mutta vaatimus saapui kärjäoikeuteen Sakari-merkintöjen mukaan vasta 3.7.2003. Kärjäsihteeri oli lomalla 16.6.–12.7.2003, ja kärjätuomari oli itse lomalla 7.7.–10.8.2003. Kärjätuomari oli varma siitä, että juttu ei ollut hänen pöydällään ennen lomalleen lähtöä. Juttu on ilmeisesti odottanut kärjätuomarin pöydällä hänen palattuaan lomalta 11.8., koska haaste vastaajille oli tehty 12.8.2003. Kärjätuomari kertoi, etteivät rikosasiat ole koskaan jääneet hänellä viikkokausiksi seisomaan, ja ettei näin ole tapahtunut tässäkään tapauksessa. Hän kuitenkin myönsi virheen tapahtuneen ja pahoitteli sitä.

Asian siirron jälkeen käsitelleen selvityksestä ilmenee, että asia on jaettu hänelle syyteoikeuden jo vanhennuttua. Selvityksen mukaan vanhentumisesta on ilmoitettu asianosaisille heti sen havaitsemisen jälkeen. Samalla heille on ilmoitettu, ettei jo sovittuun istuntoon tarvitse tulla. Lisäksi kärjäoikeus on samalla pyytänyt asianosaisia ilmoittamaan mahdolliset oikeudenkäyntikuluvaatimuksensa.

Laamannin lausunnossa on tuotu esiin, että syytteiden vanhentumisaika on asian vireille tulon yhteydessä jäänyt havaitsematta. Hänen mukaansa on selvää, että haasteet pyritään aina antamaan tiedoksi niin, että

tiedoksiantoviiveestä ei aiheudu oikeudenmenetyksiä. Laamannin mukaan tässä tapauksessa kysymys on ollut inhimillisestä virheestä.

Kantelijan vastineessa hyväksyttiin laamannin lausunnossa esitetty, eikä epäilty, että kärjätuomarin osalta kysymys olisi muusta kuin tahattomasta virheestä. Vastineessa kuitenkin katsottiin, että asianomistajan tosiasiallinen oikeusasema vaikeutui olennaisesti tapahtuneen virheen johdosta, koska syyteoikeuden vanhentumisen johdosta kantelijan vammautumiseen liittyvät vastuukysymykset jäivät selvittämättä ja vastuu toteuttamatta.

3.2

Oikeusohjeet

Oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain (689/1997) 5 luvun 1 §:n 1 momentin mukaan syyttäjä nostaa syytteen toimittamalla kirjallisen haastehakemuksen kärjäoikeuden kansliaan. Tuomioistuimien voi määrätä siinä laajuudessa kuin se katsoo aiheelliseksi, että syyttäjä saa nostaa syytteen antamalla haasteen itse. Lain esitöiden (*HE 82/1995 vp s. 61*) mukaan näin voitaisiin menetellä esimerkiksi silloin, kun on olemassa vaara syyteoikeuden vanhentumisesta sen vuoksi, että haastetta ei muuten ehditä antaa tiedoksi.

Oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain 5 luvun 1 §:n 2 momentin mukaan rikosasia tulee vireille, kun haastehakemus saapuu kansliaan tai, jos syyttäjä antaa haasteen, kun haaste annetaan tiedoksi.

Oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain 5 luvun 6 §:n mukaan tuomioistuimen on heti jätettävä asia tutkimatta, jollei syyttäjä noudata hänelle annettua kehotusta täydentää haastehakemusta ja jos hakemus on niin puutteellinen, ettei se kelpaa oikeudenkäynnin perustaksi, taikka jos tuomioistuimien ei muusta syystä voi ottaa asiaa tutkittavaksi.

Oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain 5 luvun 8 §:n 1 momentin mukaan, jollei asiaa 6 §:ssä säädetyllä tavalla heti jätetä tutkimatta, tuomioistuimen on viipymättä annettava haaste.

Rikoslain 8 luvun 2 §:n 1 momentin (138/1973) mukaan syyte katsotaan nostetuksi, kun syytettävä on laillisesti kutsuttu vastaamaan tai häntä vastaan on hänen henkilökohtaisesti saapuvilla olleessaan tehty rangaistusvaatimus.

Rikoslain (39/1889) 8 luvun 1 §:n 1 momentin 4 kohdan (138/1973) mukaan rangaistusta ei saa tuomita, ellei syytettä ole nostettu kahdessa vuodessa, jos kovin rangaistus on vapausrangaistus enintään vuosi tai sakkoa.

Rikoslain 21 luvun 10 §:n (578/1995) mukaan, joka huolimattomuudellaan aiheuttaa toiselle ruumiinvamman tai sairauden, joka ei ole vähäinen, on tuomittava vammantuottamuksesta sakkoon tai vankeuteen enintään kuudeksi kuukaudeksi.

Rikoslain 47 luvun 1 §:n 1 kohdan mukaan työnantaja tai tämän edustaja, joka tahallaan tai huolimattomuudesta rikkoo työturvallisuusmääräyksiä, on tuomittava työturvallisuusrikoksesta sakkoon tai vankeuteen enintään yhdeksi vuodeksi.

3.3

Kannanotto

Totean aluksi, että olen kirjeelläni 8.4.2005 ilmoittanut kärjätuomarille, että tulen arvioimaan hänen menettelyään rikoslain 40 luvun 10 §:ssä säädetyn tuottamuksellisen virkavelvollisuuden rikkomisen tunnusmerkistön kannalta. Tuossa vaiheessa näytti siltä, että asia voisi jäädä eduskunnan oikeusasiamiehestä annetun lain 10 §:n 1 momentin mukaisten toimenpiteiden varaan. Koska asia joka tapauksessa saattoi johtaa syyksilukevaan ratkaisuun, pyysin häntä ilmoittamaan 6.5.2005 mennessä, haluaako hän, että asiassa toimitetaan esitutkintalain mukainen esitutkinta. Kärjätuomari ilmoitti 20.4.2005 päivätyssä selityksessään muun ohella, että hän ei halua esitutkintaa tehtäväksi tässä asiassa.

Puheena olevan 7.4.2003 kärjäoikeudessa vireille tulleen rikosasian haasteet on selvityksen mukaan tehty 12.8.2003 ja annettu tiedoksi vastaajille 14.8.2003 ja 3.9.2003. Koska syyteoikeus asiassa vanheni 29.5.2003, kärjäoikeudessa olisi tullut huolehtia siitä, että haasteet olisi annettu ja tiedoksiannettu joutuisammin. Saamani selvityksen valossa kärjäoikeuden viivästys näyttäisi johtuneen ennen kaikkea kärjäoikeuden sisäisestä työnjaosta; kärjätuomari on sinänsä joutuisasti käsitellyt asiaa silloin kun se on hänellä esillä ollut.

Vastuu siitä, että asia ei pääse rikosoikeudellisesti vanhenemaan on tuomarilla, jonka käsiteltäväksi asia on jaettu. Puheena olevana ajankohtana asia on ollut kärjätuomarin vastuulla. Selvityksessään kärjätuomari on viitannut siihen, että kärjäoikeuden ja syyttäjänviraston välillä on sovittu syyttäjän kiinnittävän asian kiireellisyyteen huomiota haastehakemukseen liitettävässä infolehdessä silloin kun vanhentumisaika on lähellä. Merkintä tai sen puuttuminen ei kuitenkaan siirrä tai poista kärjäoikeuden tai kärjätuomarin vastuuta haasteiden tiedoksi antamisesta. Mainittu kärjäoikeuden ja syyttäjänviranomaisten välinen järjestely on kuitenkin otettava huomioon menettelyn moitittavuuden arvioinnissa.

Totean, että eräissä aikaisemmissa laillisuusvalvojen ratkaisuissa samantyyppisissä tilanteissa on kunkin tapauksen lähempien olosuhteiden valossa päädytty erilaisiin lopputuloksiin.

Apulaisoikeusasiamies Ilkka Raution 12.5.2003 antamassa päätöksessä (871/4/02) kärjätuomari oli kärjäoikeudessa noudatetun käytännön mukaisesti saanut rikosasian asiakirjat nähtäväkseen vasta syyteoikeuden vanhentumisen jälkeen asian valmistelun oltua tätä ennen kärjäsihteerillä. Apulaisoikeusasiamies otti kärjätuomarin menettelyn moitittavuuden

arvostelussa huomioon sanotun käytännön samoin kuin sen, että asianomainen kärjäoikeus oli sopinut paikallisten syyttäviviranomaisten kanssa siitä, että virallinen syyttäjä tekee kiireellisyysmerkinnän tuomioistuimeen toimitettaviin asiakirjoihin. Apulaisoikeusasiamies Rautio saattoi kärjätuomarin tietoon käsityksensä menettelyn virheellisyydestä.

Oikeuskansleri Paavo Nikula antoi 4.8.2004 päätöksellään (83/30/02) huomautuksen kärjätuomarille, kun kärjäoikeus oli tuominnut vastaajan kahdesta eri rikoksesta yhteiseen ehdolliseen vankeusrangaistukseen, ja kun toisen vastaajalle syyksi luetun teon syyteoikeus oli jo ehtinyt vanhentua ennen kuin haaste oli annettu vastaajalle tiedoksi. Asia koski tapausta, jossa kärjäoikeus oli lukenut syyksi syytteessä tarkoitettua tekoa lievemmän tekemuodon. Syytteen mukainen teko ei ollut haastetta tiedoksiannettaessa vanhentunut. Oikeuskansleri totesi, että korkeimman oikeuden osittain purettua tuomion, ei virheellä ollut vastaajan kannalta haitallisia täytäntöönpanoseuraamuksia, ja piti virhettä tuottamuksellisen virkavelvollisuuden rikkomisen tunnusmerkistön tarkoittamalla tavalla vähäisenä.

Apulaisoikeuskansleri Jaakko Jonkka määräsi 19.11.2004 antamallaan päätöksellä (13/31/03) syytteen nostettavaksi kärjätuomaria vastaan rikoslain 40 luvun 10 §:ssä säädetystä tuottamuksellisesta virkavelvollisuuden rikkomisesta. Kärjätuomari oli laiminlyönyt antaa haaste ennen syyteoikeuden vanhentumista sekä samassa asiassa sittemmin käsitellyt syyteoikeudeltaan vanhentunutta asiaa ja antanut syyllisyyskysymyksestä lausunnon, vaikka syyte olisi tullut vanhentuneena hylätä. Apulaisoikeuskansleri katsoi, että tekoa ei voinut pitää kokonaisuutena arvioiden vähäisenä.

Käsillä olevan asian olosuhteet eivät mielestäni täysin vastaa mitään yllä kuvattua ratkaisua. Lähinnä vastaava tilanne oli nähdäkseni käsillä apulaisoikeusasiamies Raution 12.5.2003 antamassa päätöksessä (871/4/02). Erottavana tekijänä on kuitenkin se, että apulaisoikeusasiamies Raution käsittelemässä tapauksessa kärjätuomari ei ollut noudatetun käytännön mukaisesti edes nähnyt asiakirjoja ennen syyteoikeuden vanhenemista asiakirjojen oltua koko ajan tätä ennen kärjäsihteerillä. Käsillä olevassa asiassa jutun asiakirjat sen sijaan tulivat kärjätuomarin käsiteltäväksi 10.4.2003, joka päätti 11.4.2003 asianomistajan vaatimuspyynnön lähettämisestä (määrääjän asianomistajan vaatimuspyynnölle määrätti selvityksen mukaan toimistosihteerin). Rikosten syyteoikeus vanheni 29.5.2003, joten aikaa vastaajien haastamiseen olisi ollut noin puolitoista kuukautta. Ottaen huomioon rikosasian vastaajien haastamiseen usein liittyvät viivästys- ja epävarmuustekijät on tätä aikaa sinänsä pidettävä kohtuullisen lyhyenä. Haastaminen olisi silti ilmeisesti ollut mahdollista kuvatussa ajassa. Saamani selvityksen valossa näyttää kuitenkin siltä, että syyteoikeuden vanhenemisen läheisyyteen ei olisi kärjäoikeudessa vielä tässä vaiheessa lainkaan kiinnitetty huomiota.

Rikosoikeudellisesti kärjätuomarin menettelyä on arvioitava rikoslain 40 luvun 10 §:n tuottamuksellisen virkavelvollisuuden rikkomisen

tunnusmerkistön valossa. Säännöksen mukaan "jos virkamies virkaansa toimittaessaan huolimattomuudesta muulla kuin 5 §:n 2 momentissa tarkoitetulla tavalla rikkoo virkatoiminnassa noudatettaviin säännöksiin tai määräyksiin perustuvan virkavelvollisuutensa, eikä teko huomioon ottaen sen haitallisuus ja vahingollisuus ja muut tekoon liittyvät seikat ole kokonaisuutena arvostellen vähäinen, hänet on tuomittava *tuottamuksellisesta virkavelvollisuuden rikkomisesta* varoitukseen tai sakkoon."

Käräjätuomari on myöntänyt, että vastuu haasteen antamisesta kuului juuri hänelle. Käräjäoikeuteen toimitetussa haastehakemuksessa oli selvästi ilmoitettu epäiltyjen rikosten tekoajat, joten syyteoikeuden vanhentuminen olisi ollut tuomarilta edellytettävää huolellisuutta noudattaen vaikeuksitta havaittavissa. Näin ollen katson, että käräjätuomari on laiminlyödessään antaa haasteen ennen syyteoikeuden vanhentumista huolimattomuudesta rikkonut virkavelvollisuutensa.

Asiassa on kuitenkin lisäksi arvioitava, ylittääkö käräjätuomarin teko kokonaisuutena arvioiden rikoslain 40 luvun 10 §:n "vähäisyyskynnyksen" ("eikä teko huomioon ottaen sen haitallisuus ja vahingollisuus ja muut tekoon liittyvät seikat ole kokonaisuutena arvostellen vähäinen").

Tarkoitettun vähäisyyden arvioinnille ei ole lainsäädännössä eikä lain esitöissä esitetty lähempiä kriteereitä, joten arviointi on tehtävä yksittäistapauksittain yleistettävissä olevien kriteerien mukaisesti. Virkarikosuudistuksen yhteydessä pohdittiin tuottamuksellisten virkarikosten rangaistavuuden perusteita ja tarvetta. Hallituksen esityksessä (HE 58/1988 vp s. 19) vedetään rangaistavan menettelyn rajaa muun muassa näin: "... rangaistavuuden ulottaminen vähäisiin, lähinnä määrättyä menettelytapaa koskevien säännösten rikkomuksiin, joilla ei ole viran asianmukaisen hoidon tai yksityisten etujen kannalta mainittavampaa merkitystä, ei nykyoloissa ole tarkoituksenmukaista."

Tästä voidaan päätellä, että vähäisyyttä arvioitaessa on kiinnitettävä huomiota muun muassa viran asianmukaisen hoitamisen toteuttamatta jättämisen tai rikkomisen olennaisuuteen yleiseltä kannalta sekä siihen, missä määrin menettelyllä on loukattu tai vaarannettu yksityistä etua. Oikeuskäytännössä on kiinnitetty huomiota myös siihen, vaarantaako ja miten paljon teko yleistä luottamusta viranomaisten toiminnan asianmukaisuuteen (KKO 2001:54). Teon vähäisyyden arviointi on viime kädessä suoritettava kokonaisarvostelun perusteella (KKO 2004:132).

Käräjätuomarin laiminlyönti antaa haaste viipymättä on mielestäni kohdistunut tuomarinviran ydinalueeseen, lainkäyttöasioiden käsittelyyn, eikä virhettä voida mainitun HE 58/1988 tarkoittamalla tavalla pitää pelkästään määrättyä menettelytapaa koskevana säännösten rikkomuksena, jolla ei olisi viranhoidon tai yksityisten etujen kannalta mainittavaa merkitystä. Virheestä on asianomistajan kannalta aiheutunut muun muassa se seuraus, että hänen rangaistusvaatimuksensa käsittely on jäänyt sillensä. Virheellinen menettely on estänyt esitetyn rikossyytteen

käsittelyn rikosprosessuaalisen järjestelmän edellyttämällä tavalla rikoslainsäädännöllä tavoiteltujen yleisten intressien ja päämäärien toteuttamiseksi. Asianomistajan kannalta virheessä on ollut kyse perustuslain 21 §:ssä turvatun oikeuteen pääsyn rajoittamisesta (tätä oikeutta asianomistajalla ei sitä vastoin ole ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan nojalla, ks. muun muassa Perez v. Ranska (12.2.2004) tuomio). Näin ollen voidaan katsoa, että kärjätuomarin virhe on heikentänyt luottamusta oikeuslaitoksen asianmukaiseen toimintaan sekä loukannut kantelijan oikeutta. Tästä näkökulmasta virhettä ei voi pitää vähäisenä.

Virheen vähäisyyden puolesta toisaalta puhuu se, että kärjäoikeuden ja syyttäjäviraston vakiintuneen menettelytavan mukaan virallinen syyttäjä yleensä merkitsee syyteoikeuden vanhentumisajan läheisyyden tuomioistuimelle toimitettavaan haastehakemuksen liitettävään infolehteen. Käsillä olevassa asiassa merkintää ei ollut tehty. Seikka ei luonnollisesti poista tuomarin viimekätistä vastuuta, mutta, kuten sanottu, näen sillä kuitenkin olevan merkitystä huolimattomuusvirheen moitittavuutta arvioitaessa.

Menettelyn kokonaisarvioinnissa tulee nähdäkseni vielä ottaa huomioon asian myöhempi käsittely tuomioistuimessa ja asian tosiasialliset oikeudelliset seuraamukset. Asian arvostelu on lisäksi perusteltu suhteuttaa aikaisempiin vastaavatyyppeihin laillisuusvalvontaratkaisuihin.

Yllä mainituissa oikeuskansleri Nikulan 4.8.2004 päätöksessä (83/30/02; huomautus) samoin kuin apulaisoikeuskansleri Jonkan 19.11.2004 päätöksessä (13/31/03; syytemääräys) arvioidut tilanteet poikkesivat sikäli käsillä olevasta asiasta, että näissä tilanteissa rangaistusvaatimukset oli päinvastoin käsitelty ja ratkaistu syyteoikeuden vanhentumisesta huolimatta. Näissä päätöksissä oli kyse yhtäältä rikoksesta epäillyn tuomitsemisesta rikoksesta, jonka syyteoikeus oli jo vanhentunut, ja toisaalta syyteoikeudeltaan vanhentuneen rikoksen asiallisesta käsittelystä (syyte tuli tosin hylätyksi). Kyse oli sikäli erilaisista tilanteista, että paitsi että syyteoikeuden vanhentumisen johdosta rangaistusvaatimuksen toteuttaminen estyi (näin tapahtui myös käsillä olevassa tapauksessa), virheellisellä menettelyllä aiheutettiin lisäksi oikeudetonta haittaa vastaajalle rikosasian käsittelemisen kautta.

Käsillä olevassa tapauksessa virallinen syyttäjä sitä vastoin havaitsi vanhentumisen sikäli ajoissa, että hän luopui syytteistä asian pääkäsittelyssä, eikä vanhentunutta rikosasiaa ehditty materiaalisessa suhteessa käsitellä. Menettelyllä ei siten aiheutettu *rikoksesta syytetyille* siinä määrin haittaa kuin kuvatussa kahdessa muussa tapauksessa. Rikoksen *asianomistajan kannalta* syyteoikeuden vanhentuminen ei estänyt asianomistajan yksityisoikeudellisten vaatimusten käsittelyä, koska ne vaatimukset erotettiin käsiteltäväksi riita-asioiden oikeudenkäynnistä säädetyn menettelyn mukaisesti. Vaatimusten käsittelyn erottaminen erilliseen riitaprosessiin on erityisesti tästä aiheutuvien lisäkustannusten ja työnlisäyksen johdosta silti asianomistajan kannalta yleensä epäedullisempi vaihtoehto kuin vaatimusten yhdessä käsittely rikosasian kanssa (ks. muun

muassa HE 271/2004 vp s. 44). Kantelijan katsottiin lisäksi hävinneen asian, mistä syystä hänen vaatimuksensa oikeudenkäyntikulujensa korvaamisesta valtion varoista hylättiin.

Katson kärjätuomarin laiminlyönnin täyttävän rikoslain 40 luvun 10 §:n tunnusmerkistön myös siltä osin, että teko ei ole kokonaisuutena arvostellen vähäinen. Toisaalta pidän tekoa tuomareiden virkarikoksia koskevan oikeuskäytännön ja toimenpiteistä luopumissäännösten perusteiden valossa sellaisena, ettei syytteen nostaminen ole asiassa tarpeen (ks. esim. KKO:n tuomio 1.4.2005 nro 791, dnro R2004/396).

4

TOIMENPITEET

Eduskunnan oikeusasiamiehestä annetun lain 10 §:n 1 momentin nojalla annan kärjätuomarille huomautuksen vastaisen varalle hänen edellä kohdassa 3.3 selostetusta lainvastaisesta menettelystä. Tässä tarkoituksessa lähetän hänelle jäljennöksen tästä päätöksestäni.

Siinä tapauksessa että kärjätuomari haluaa saattaa tähän päätökseeni sisältyvän syyllisyyttä koskevan ratkaisun tuomioistuimen käsiteltäväksi (laki oikeudenkäynnistä rikosasioissa 1 luvun 10 §) tulee hänen toimittaa vaatimuksensa kirjallisesti minulle 30 päivän kuluessa siitä päivästä, jona hän saa päätökseni tiedoksi.